

33. Γλυκή μου Ἀφροδίτη,
 Ὁ ἔρωτας με πλήττει.
 Καὶ εἶμαι ὁ καϊμένος
 Κατατυραννημένος.
 Δὲν ἔχω ἡσυχίαν
 Στιγμὴν σχεδὸν κάμμیان.
 Μερόνυχτα τζιρίζει,
 Καὶ πάντα με συγχίζει.
 Καὶ νὰ, λοιπὸν χαράζει,
 Κι ὁ πετεινὸς φωνάζει,
 Καὶ πάλιν θὰ ξυπνήσῃ,
 Τὰ κλαύματα ν' ἀρχίσῃ.
 Εἰοῦ, ξιοῦ, ἀχρεῖ' ὀρνίθι,
 Νὰ σὲ κοποῦν τὰ στήθι.
 Εἰοῦ, ξιοῦ, (ποῦ νὰ πλαντάξῃς.)
 Ὡς πότε θὰ φωνάξῃς;
 Ἀλλοίμονον καρδιάμου,
 Νὰ πάλιν τὰ κακά μου.
 Ὁ ἔρωτας ἀρχίζει,
 (Νὰ πάλιν) νὰ τζιρίζῃ.
 Μικρούτζικο νινίμου
 'Σ τὴν ἀγκαλιά μου κοίμου.
 Κοιμήσου (νὰ με θάψῃς)
 Κ' ἡσύχασαι, μὴ κλάψῃς.